31.05.2013 г. / 21:26:03

Вяра

14.06 по светския, †01 юни по църковния календар - Свети мъченик Иустин Философ. Свети мъченик Иустин и дружината му

Житие и страдание на светия мъченик Иустин Философ († 166 г.)

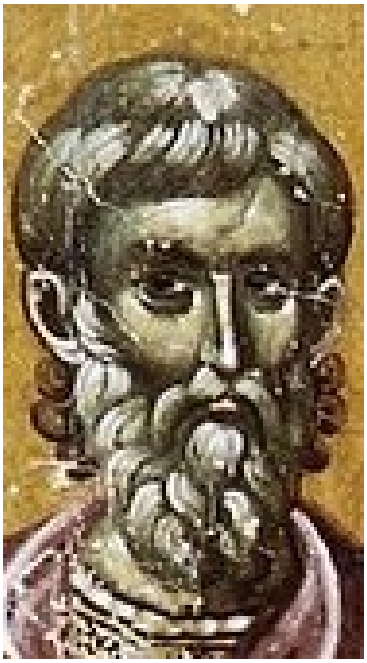

Светият Христов мъченик Иустин Философ се родил в Палестинска Сирия, в пределите на Самария, в града, наречен първоначално Сихем, а впоследствие Неаполис Флавия. Баща му, Приск, бил знатен езичник; както и самият Иустин, докато не се просветил от светлината на светата вяра. Въодушевен от любов към истината, той от ранна възраст проявявал усърдие към книжното учение и, благодарение на острия си ум, преуспявал в науките, изучавани в гръцките езически училища. Като усвоил изкуството на красноречието, той почувствал влечение към философията и първоначално станал ученик на един философ стоик, за да узнае в какво се състои учението на стоиците. Иустин горял от желание да получи понятие за Бога, но след като прекарал известно време при стоическия философ, той не узнал нищо, тъй като стоикът не познавал Бога и не смятал това за необходимо. Тогава Иустин оставил този учител и отишъл при друг философ, от така наречените перипатетици, смятащ се за мъдрец. Едва минали няколко дни, и този философ започнал да се уговаря с Иустин за заплащане, не желаейки да го учи даром.

Виждайки сребролюбието на своя учител, Иустин почувствал

презрение към него, като към користолюбец, и решил, че този учител е недостоен даже да се нарече философ, тъй като не познава презрението към светското богатство. Отхвърлил по посочените причини стоиците и перипатетиците, Иустин, подтикван от неудовлетворен стремеж към истинската философия, водеща до познаване на Бога, искал да избере за свой учител един известен философ питагореец. Той решил, че Иустин трябва преди всичко да изучи астрономията, геометрията, аритметиката, музиката и някои други науки, като необходими - по негово мнение - в земния живот. Но Иустин разсъдил, че за изучаването на тези науки ще трябва да отдели много време, а за душата му няма да има никаква полза от тях; като не чул и от този учител нищо, което да удовлетвори желанието на сърцето му, все повече разпалващо се от божествена любов, Иустин оставил и него. След това се обърнал към един от платониците, чието учение по това време се ползвало с голяма слава и уважение; философът платоник обещал да му даде познание за невеществените предмети по подобие на веществените, висши знания по подобие на низшите и познание за Бога чрез познаване на идеите, защото предполагаемият край на това платоническо учение бил преходът от познаването на идеите към познаването на Бога. Блаженият Иустин с желание се насочил по този път, надявайки се да постигне предмета на своите стремежи - божествената мъдрост, даваща знание за Бога и изпълваща с Неговата благодат. Той прекарал доста време при учителя платоник, скоро изучил догматите и уставите на Платон и достигнал съвършенство и слава като елински философ. Но по този път Иустин още не можел да стигне до истинното християнско богопознание, защото гръцките философи, почитайки нетленния Бог в тленните образи на хора, птици, четириноги и влечуги, не Го прославяли по достойнство. Все пак Иустин имал някакво утешение, упражнявайки се в богомислие и поучавайки се в богопознание, доколкото бил в

състояние да постигне с ума си, все още непросветен от истинното учение.

Веднъж, разхождайки се извън града, на едно уединено място близо до морето, и обсъждайки в ума си различните философски учения, Иустин видял един непознат почтен старец с побелели коси. Когато го загледал внимателно, старецът му казал:

- Познаваш ли ме, та така ме гледаш?

- Не те познавам - отговорил Иустин, - но се удивлявам да те видя на това отдалечено място, където не очаквах да видя никого.

- Родните ми - казал старецът - отидоха нататък; очаквам ги да се върнат и излязох да ги посрещна, за да ги видя отдалече. А ти какво правиш тук?

Иустин отговорил:

- Обичам да се разхождам сам, за да мога свободно да размишлявам за философията.

- Каква полза придобиваш от философията? - попитал старецът.

Иустин отговорил:

- Има ли нещо по-полезно от философията? Тя е просветителка на ума, водителка и наставница на всяко разсъждение, ръководителка на живота; който я познава, като в огледало вижда невежеството и заблужденията на другите; без философското учение и правилното използване на разума не може да съществува премъдрост. Всеки човек трябва да изучава философията, за да знае кое принася полза и кое не, към какво трябва да се придържа и какво да отхвърля.

- Но философията носи ли щастие на човека? - попитал старецът.

Иустин отговорил:

- Да, разбира се.

- Кажи ми какво е философия и в какво се състои щастието от нея?

- Философията - отговорил Иустин - е разбиране на всичко съществуващо и познание на истината; в притежаването натова разбиране и тази премъдрост се състои и щастието от философията.

Старецът попитал:

- Ако истината се познава с помощта на правилното философско разбиране, то какво ще кажеш за Бога?

Иустин отговорил:

- Същество, Което никога не се изменя, но винаги пребивава в едно и също състояние, първопричина на всяко битие, ето какво мисля за Бога.

Този отговор допаднал на стареца и той продължил с въпросите си:

- Има ли един общ разум във всичко съществуващо? Нали за вещия в някакво изкуство казват, че той разбира това изкуство: независимо дали то е земемерие, мореплаване или лечителство; не е ли същото и по отношение на другите неща, божествени и човешки? Кажи ми още: има ли такъв разум, от който произлиза познанието както на божествените, така и на човешките неща?

- Действително има - отговорил Иустин.

- Едно и също ли е: да познаваш Бога, или да разбираш музиката, аритметиката, астрономията или нещо друго подобно?

- Съвсем не; едно е да познаваш Бога, а друго - да знаеш някакво изкуство.

- Добре отговори - казал старецът, - някои знания се получават от нас чрез слуха и ученията или чрез съзерцаването на предмета със собствените очи. Ако например някой ти е казал, че в Индия има някакъв звяр, който не прилича на нито един от другите зверове, след като не си го видял с очите си, ти не можеш да знаеш за него, и ако преди това не си чел описанието на този звяр, не би могъл и да разкажеш за него на друг. Ето, сега ще те попитам: как вашите елински философи могат правилно да разсъждават за Бога и да утвърждават нещо истинно за Него, ако никога не са Го видели, не са чули за Него, и следователно нямат накакво познание за Него?

Иустин отговорил:

- Отче! Божествената сила се вижда не с телесните очи, както се виждат земните живи същества, но постигането на Богае възможно само с ума, както казва Платон, чието учение следвам.

Старецът попитал:

- Няма ли в нашия ум някаква сила с такива свойства и толкова могъща, посредством която бихме могли да постигаме невидимото по-бързо, отколкото познаваме чувствените неща с телесните си очи?

Иустин отговорил:

- Наистина има такава сила; Платон я нарича око на ума,

което, според неговото учение, е дадено на човека с цел, когато бъде очистено и просветено от учението за духовната мъдрост, да може да съзерцава самата божествена истина, причина за всички неща, постигани с ума. Тази истина няма определен образ или някакво подобие, или възраст, или нещо друго, достъпно за телесните очи, но е Същество, по-висше от всички същества, непостижимо, неизповедимо, единство на благост и красота: от Самото това Същество в благородните души изначално е насадено желание да Го познават, защото То обича, когато такива души Го познават и съзерцават.

На стареца било приятно да слуша такива думи, но още не бил напълно доволен от тези разсъждения на Иустин за Бога според учението на Платон, като несъвършено поради отсъствието на християнско изповядване и не одобрявайки Платон, казал:

- Ако Платон учи така, както ти изповядваш, то защо самият той не е познал и не е постигнал Божията истина? Утвърждавайки, че Бог е невидим и непостижим, той се покланял на видимото творение, небето, звездите, камъните, издялани по човешко подобие, като на Самия Бог, и обръщайки в лъжа Божията истина, се придържал към идолослужението, учейки на това и другите. Аз не мисля, че Платон и другите елински философи са притежавали правилна мисъл, можеща да постигне истинното Богопознание: “А се заблудиха в своите помисли, и неразумното им сърце се помрачи; наричайки себе си мъдри, те обезумяха”. Ще ти кажа следното: човешкият ум, ненаставен от Светия Дух и непросветен от вярата, изобщо не е в състояние да познава и разбира Бога.

Това и много друго, подобно на него, говорил старецът за праведното богопознание, истинното богопочитане и за другите неща, изобличавайки заблужденията на елинските

философи. Удивлявайки се на думите на стареца, Иустин попитал:

- Къде и какъв учител мога да намеря за наставление в истината, ако у Платон и другите философи няма истина?

Тогава старецът започнал да му разказва за светите пророци:

- В древността, много преди всички философи, имало свети мъже, праведни и угодни на Бога: изпълнени със Светия Дух, те предсказвали това, което става сега, и тези мъже се наричат пророци. Те са познали истината преди всички и възвестявайки я на хората, не се смущавали и не се боели от никого; никой не можел да ги убеди нито с дума да отстъпят от истината и суетната слава била безсилна да ги победи. За всичко, което съзерцавали или чували от Бога в откровенията, които им се давали, те говорели просто, истинно и без страх. Техните писания съществуват и сега; който ги чете с вяра, получава голяма полза от тях и умът му се просвещава за познаване на истината. Не с красноречие, или с някакви софистически доводи или умозаключения потвърждават думите си тези свети пророци, но в проста беседа изказват самата истина, защото те самите, без всякакви софистически доводи, са най-верни свидетели на истината, като вярващи в Единия истинен Бог, Създателя на всичко съществуващо, и предсказващи пришествието в света на Неговия Син, Господа Христа. И несъмнено е, че пророците заслужават да им се вярва, тъй като едни от пророчествата им вече са се сбъднали, а други се изпълняват сега. Те потвърждават истината в някои от пророчествата си с чудеса, вършейки дивни дела със силата, дадена им свише от Божията благодат, което лъжливите, непоставени от Бога пророци, не можели да вършат, а само плашели хората с бесовски привидения и измами.

Така беседвал с Иустин непознатият блажен мъж и накрая му казал:

- Преди всичко прилежно се моли на истинния Бог да ти отвори вратите на светлината, защото само този може да съзерцава и разбира божественото, когото Сам Бог удостои с откровение; Той открива на всеки, който Го търси с молитва и се приближава към Него с любов.

Като казал така, старецът си отишъл от него и станал невидим; никога и никъде след това Иустин не могъл да намери и да види този мъж. За своите сърдечни чувства след заминаването на стареца, Иустин, в беседата си със славния иудеин Трифон, разказал следното:

- В мене се разгоря някакъв огън, възпламенявайки духа ми със стремеж към Бога; в мене израсна любовта към светите пророци и към тези мъже, които са Христови приятели. Размисляйки над думите на стареца, аз познах, че възвестената от него философия е единствено истинната, започнах да чета пророческите и апостолските книги и от тях станах истински философ, тоест, истински християнин.

Като казал това на Трифон, блаженият Иустин му разказал и спомена, с който започнало обръщането му към Бога, когато от непознатия мъж, изпратен сякаш от небето, той бил наставен на правия път.

След беседата с боговдъхновения старец Иустин веднага се обърнал към християнските книги и със сърдечно усърдие започнал да чете божествените писания. Съпоставял древните пророчества на сибилите с предсказанията на светите пророци за въплъщението на Христа от Пречиста Дева, за Неговите доброволни страдания, за бъдещия съд и края на видимия свят; виждайки пълното съответствие между едните и другите, се удивлявал и постепенно, под вътрешното наставление на

Светия Дух, достигал до все по-съвършено познание на Бога и Сина Божий. От ден на ден в душата му се усилвал стремежът към благочестие и приближавайки се към християнската вяра, той осъждал в себе си елинското безумие. По това време немалко препятствие пред добрите намерения на душата, стремяща се към християнско благочестие, били честите и яростни гонения срещу християните, а също и многото безчестни, срамни и непоносими за слуха клевети в пороци, лъжливо отправяни срещу християните от езичниците - че християните в своите нощни (молитвени) събрания, след като загасят светилниците, заедно с това угасяват и светлината на чистотата, взаимно оскверняйки се с нечистота, и, подобно на зверове, ядат човешко месо. С такива гнусни клевети езичниците и иудеите обезславяли невинните християни пред всички народи. Хората вярвали на лъжите на нечестивите и безумните като на самата истина; и всички неверни ненавиждали християните, хора праведни и свети, гнусели се от тях, презирали ги и се отвращавали от тях, като от големи беззаконници, виновни в тежки грехове, и предавали християните на смърт след множество различни мъки. Тези обстоятелства отначало пречели на Иустин в намерението му да се присъедини към християните; но все пак той не се отнасял с особено доверие към обвиненията срещу тях, знаейки добре, че на неразумния народен съд невинните често се осъждат като виновни, чистите се обезславят като развратници и праведните се смятат за грешници. Но виждайки, че християните без страх дават отговор в съдилищата, мъжествено понасят мъки, презират като смет всички видими блага на този свят, доброволно се предават на мъчения за своя Господ и се стремят към смъртта като към пир, Иустин разсъждавал в себе си така:

- Не е вярно това, което говорят за християните, като че те наистина вършат такива беззакония: грешникът, затънал в

необуздани чувствени наслаждения и употребяващ човешко месо от сластолюбие, не понася мъки, не се предава доброволно на рани, но ги избягва; бидейки привлечен на някакъв съд, всякак се старае да се избави и не жали средства, за да се избави от наказанието, та след това да живее безболезнено и ползвайки се от телесно здраве, още повече да се предава на своите похоти. Християните не са такива: доброволно избирайки страданията за Христа, в Когото вярват, и предпочитайки смъртта пред живота, нима те могат толкова да обичат греха?

Разсъждавайки така, той внимателно разпитвал за живота на християните и напълно се убедил, че те пребивават в страх Господен чисто и непорочно, усърдно пазят целомъдрието си, постоянно умъртвяват себе си с пост и въздържание, често се молят и винаги се упражняват във всякакви добри дела. Като се убедил във всичко това, Иустин твърде много ги обикнал, от цялото си сърце се привързал към тях и приел свето кръщение. И станал велик защитник на Христовата вяра, борец със слово и писание против елините и иудеите, непобедим Христов воин, крепък и мъжествен подвижник.

Стремейки се към спасението на човешките души, той обхождал различни страни: учел и проповядвал в Христовото име, обръщайки неверните от заблужденията им към Бога. Той дошъл и в Рим, като философ, във философска одежда, заедно с учениците си. Тъй като мнозина се събирали при него за учение, той създал училища и под формата на външна мъдрост учел на истинската християнска философия. Срещайки там Маркион, основател на ерес, той решително му се противопоставил, опровергал го и написал книга против неговата ерес, а също и против другите еретически учения. Там, в Рим, бил и един езически философ циник- Крискент, отявлен враг на християните; с този нечестив философ истинският християнски философ свети Иустин се борел

непрестанно със словото си и пишел книги против него. Този циник, сам живеейки нечисто и твърде беззаконно, ненавиждал християните заради целомъдрения им живот по Бога и завиждал на добрата слава на Иустин, ползващ се заради своята боговдъхновена премъдрост и чистия си, непорочен живот с почетна известност сред всички римляни. В злобата си циникът клеветял християните, обвинявайки ги в много срамни деяния, за да обезслави Иустин заедно с неговите единоверци в очите на народа и да предизвика отвращение към него. Чувайки и виждайки това, свети Иустин казвал:

- Аз съм готов да пострадам за Христовата вяра и да претърпя смърт от неверните; и мисля, че тя ще ме постигне чрез този Крискент циника, безумния, обичащ гордостта повече от мъдростта, който е недостоен да се нарече философ, защото се осмелява да твърди това, което не знае със сигурност, че християните са безбожници (нямат Бог) и вършат много нечисти и беззаконни дела; така той ни хули от ненавист и злоба и с това става още по-лош от простите хора, защото те не се осмеляват да говорят за неща, които не знаят.

Тогава в Рим царувал Антонин, приемник на Адриан. Самият Антонин не бил озлобен против християните; но по силата на указите, издавани от предишните царе, нечестиви идолопоклонници гонели и убивали християните поради силна ненавист към тях, а също и от користолюбие, за да грабят имениятa им, и не толкова заради изповядването на Христовото име, колкото по лъжливи клеветнически обвинения в много беззакония, предавали верните на съд, разпитвали ги за отправените срещу тях клевети и ги предавали на различни видове смърт. По това време в Рим имало такъв случай: една жена езичница, която живеела нечисто, като чула от християните за истинния Бог и учението за целомъдрения живот, за наградата на праведните и за

мъките на грешните, се умилила в душата си и повярвала в Христа. Тя всякак увещавала своя мъж, усърден идолопоклонник, потънал в плътска нечистота, като желаела да го поучи във въздържания живот и да го обърне към истинната вяра. Но когато видяла, че не е в състояние да го изправи, потърсила средства да разтрогне съпружеския съюз с него, за да не живеят заедно и повече да не се осквернява с нечистота. Мъжът, като узнал кой е поучил жена му в християнската вяра, отишъл при градоначалника да се оплаче от християнина, чието име било Птоломей. Христовият раб бил хванат, дълго държан в смрадна тъмница, предаден на съд и осъден на смърт от градоначалника. По време на този неправеден съд там стоял един мъж на име Лукий и виждайки, че блаженият Птоломей е осъден невинно, казал на несправедливия съдия:

- За каква вина, градоначалнико, предаваш на смърт този мъж, който не е виновен за смърт? Той не е прелюбодеец, не е насилник, не е убиец, не е крадец, не е грабител, не е изобличен в каквото и да е друго беззаконие. Единствената му вина е тази, че е изповядал себе си за християнин.

Поглеждайки заплашително към говорещия, градоначалникът злобно попитал:

- А ти не си ли християнин?

Лукий отговорил:

- Да, християнин съм.

Тогава градоначалникът заповядал и него да предадат на смърт. Към тези двама християни се присъединил и трети, техен приятел, който на всеослушание изповядал, че е християнин; и те тримата положили душите си за Христа.

Блаженият Иустин, като узнал за това несправедливо

убийство, се изпълнил със скръб и написал свитък, или апология, доказваща невинността на християните, връчил я на царя, на синовете му и на целия сенат, безстрашно готов на мъки и смърт за Христа. Царят с внимание прочел този свитък, удивил се на премъдростта на християнския философ и не само не се прогневил срещу него и не го предал на смърт, но даже похвалил разума му. В този свитък Иустин изобличавал лъжливостта на езическите богове, ясно изобразил всемогъществото на Христа, доказал, че обвиненията, отправяни срещу християните, са лъжливи и че техният живот е целомъдрен и праведен. Царят се умилил и заповядал да не измъчват християните за изповядването на Христовото име и да не заграбват имениятa им, освен в случай на престъпления, наистина достойни за осъждане и смърт. Иустин записал тази царска заповед; отпуснат от царя, той с негово разрешение отишъл в Азия, където християните тогава били подложени на особено силно гонение. Облечен във философска одежда, която не оставил до смъртта си, Иустин дошъл в Ефес, обявил и изяснил на всички заповедта на царя и я изпратил в околните страни и градове. В Христовата Църква се възцарила тишина, гонението временно се прекратило, и за верните настъпила голяма радост. Пребивавайки в Ефес, свети Иустин имал спор с премъдрия иудейски равин Трифон и спечелил победа, основавайки се на ветхозаветното Писание; за този спор, както и за горепосочената апология, в книгата на Иустин е поместено пространно слово. Като прекарал немалко време в Ефес, той отново се върнал в Италия и по примера на апостолите навсякъде проповядвал Христа, в спор обръщал към светата вяра иудеите и елините и утвърждавал в нея верните. Когато пристигнал в Рим, срещу него въстанал с още по-голяма омраза и злоба горепосоченият елински философ Крискент циникът; свети Иустин имал чести спорове с него, винаги го побеждавал и го посрамвал пред всички. Не можейки да се противопостави на Иустин и не знаейки какво

друго да прави, злобният Крискент отправил срещу него много лъжливи обвинения пред римския съд. Хванали светеца и, като виновен, го измъчвали във вериги и го разпитвали на съда; но в него не се намерила никаква вина. Завистникът, боейки се да не пуснат Иустин на свобода, тайно приготвил смъртоносна отрова, с която по лукав начин отнел живота на непобедимия Христов воин.

Така загинал истинският християнски философ свети Иустин, оставяйки след себе си много писания, необходими и полезни за Христовата Църква и изпълнени с премъдростта на Светия Дух. Заставайки пред Подвигоположника Христа Господа, той получил от Него страдалчески венец и бил причислен към лика на светите мъченици, славещи Светата Троица, Отца и Сина и Светия Дух, во веки. Амин.

Тропарь мученика Иустина Философа и иже с ним

глас 4

Мученицы Твои, Господи,/ во страданиих своих венцы прияша нетленныя от Тебе, Бога нашего:/ имуще бо крепость Твою,/ мучителей низложиша,/ сокрушиша и демонов немощныя дерзости. / Тех молитвами// спаси души наша.

Кондак, глас 2:

Премудростию божественных твоих словес Иустине, церковь Божия вся украсившися, жития твоего светлостию мир освещает: излияния же ради крове венец прием, и со ангелы предстоя Христу, моли непрестанно о всех нас.

(Божията Църква цяла се украси с премъдростта на твоите божествени слова, Иустине, светлостта на твоя живот освещава света: заради пролятата твоя кръв си приел венец и предстоейки с ангелите пред Христа моли непрестанно за всички нас.)

Страдание на светия мъченик Иустин и дружината му († 166 г.)

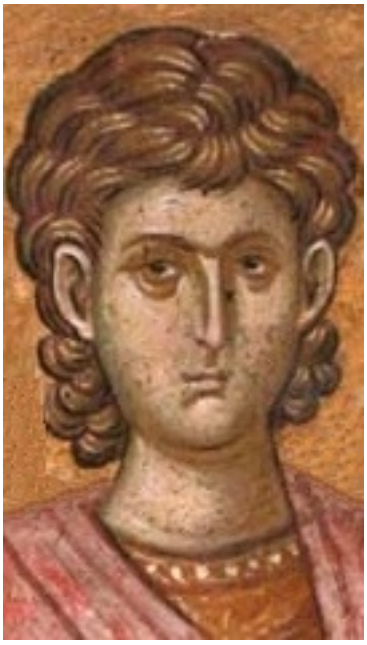

Свети мъченик Иустин Римски. Фрагмент от стара стенопис. Косово. Сърбия

Когато по всички страни и градове (на гръко-римската империя) издали нечестива заповед против благочестивите и предани на добрия закон християни, всеки християнин да бъде принуждаван да принася жертва на идолите, по това време били хванати светите мъченици Иустин, Харитон и Харита, Евелпист, Иеракс, Пеон и Валериан, били доведени в Рим и изправени на съд пред градоначалника Рустик. Той казал на Иустин:

- Подчини се на боговете и на царската заповед, за да не паднеш под осъждане.

Свети Иустин отговорил:

- Никой и никога не може да бъде осъден, ако се подчинява

на заповедите на нашия Спасител Иисуса Христа.

- Кое учение поддържаш? - попитал градоначалникът.

Иустин обяснил:

- Прилежно изучих вашите науки и постигнах съвършенство във всяко знание, но след това се присъединих към истинното християнско учение, макар и то да не се одобряваше от тези, които се заблуждават в неправи мъдрувания.

На това Рустик възразил:

- Как ти, окаяни, обичаш учения, противни на нашето мъдруване?

- Да, обичам - отговорил свети Иустин, - защото следвам справедливото учение на християните.

- Що за учение е това?

- Правото учение, което ние, християните, строго спазваме, е такова: да познаваш Единия Бог, Твореца и Създателя на всичко видимо и невидимо, и да изповядваш Господа Иисуса Христа, Сина Божий, някога предвъзвестен от пророците, Който ще дойде да съди човешкия род. Той е Проповедникът на спасението и Учител на желаещите да се утвърдят в добродетелта. За Неговото безкрайно Божество аз, човек немощен и най-малък от всички, не мога да говоря с достатъчна сила, но изповядвам това, което е предсказано от пророците: те преди много векове са предвъзвестили слизането на земята на Този, Когото нарекох Син Божий.

Градоначалникът попитал:

- Къде се срещат християните?

Иустин отговорил:

- Всеки отива там, където иска и може. Нима ти мислиш, че всички ние се срещаме на едно място? Това е невъзможно: защото християнският Бог не пребивава на определено място, но бидейки невидим, изпълва небето и земята; верните Му се покланят на всяко място и Неговата слава се провъзгласява навсякъде.

Градоначалникът казал:

- Все пак отговори ни, къде се срещате и къде събираш учениците си.

Иустин отговорил:

- Досега се намирах близо до дома на някой си Мартин, до обществената баня, наречена Тимиотини, идвам в Рим за втори път, и друго място, освен споменатото, не зная; всеки желаещ да дойде при мене, присъединявах към истинното учение.

- И така, ти си християнин? - попитал Рустик.

- Да, християнин съм - отговорил Иустин.

Тогава градоначалникът се обърнал към Харитон:

- И ти ли си християнин?

Свети Харитон отговорил:

- С Божия помощ, и аз съм християнин.

След това Рустик попитал блажената жена Харита дали и тя следва Христовата вяра. Харита също се обявила за християнка, по Божия благодат. След това Рустик попитал Евелпист:

- А ти кой си?

- Аз съм царски роб - отговорил той, - но като на християнин,

Сам Христос ми е дарил свобода; по Неговото милосърдие и благост станах участник в същата надежда, както и тези, които виждаш.

След това градоначалникът попитал Иеракс дали и той не е християнин. Иеракс му отговорил:

- Наистина, и аз съм християнин, защото почитам Този Бог и Му се покланям.

- Иустин ли ви направи християни? - попитал градоначалникът.

Иеракс отговорил:

- Аз съм бил и ще бъда християнин.

Свети Пеон, който бил тук, казал:

- И аз съм християнин.

- Кой те научи на християнството?

- От родителите си съм приел това добро изповедание - отговорил Пеон.

След това Евелпист казал:

- И аз от родителите си съм получил наставление в християнството и слушайки думите на Иустин, още повече се укрепих в християнската вяра.

- Къде са родителите ти? - попитал градоначалникът.

- В Кападокия.

След това градоначалникът попитал Иеракс:

- В коя страна живеят родителите ти?

- Истинският наш Баща е Христос, майка - вярата в Него;

земните ми родители са починали, аз съм дошъл тук от Икония Фригийска.

Градоначалникът се обърнал към Валериан, подтиквайки и него да отговори:

- И ти ли си християнин и не проявяваш усърдие към боговете?

Валериан отговорил:

- И аз съм християнин, почитам Единия истинен Бог и на Него се покланям, а вашите богове презирам.

Градоначалникът отново се обърнал към Иустин:

- Слушай ти, който се наричаш красноречив и се смяташ за последовател на истинното учение: ако, започвайки от главата, се покриеш с рани по цялото тяло, мислиш ли, че чрез това ще отидеш на небето?

Иустин отговорил:

- Ако претърпя споменатото от тебе мъчение, надявам се да получа такава награда от моя Господ, каквато е приготвена за запазилите Христовото учение; защото зная, че всички, които са живели благочестиво, и по един или друг начин са пострадали за Бога, до свършека на целия свят ги очаква съкровената Божия благодат.

На това градоначалникът Рустик казал:

- И така, ти предполагаш, че ще отидеш на небето и ще получиш някаква награда от твоя Бог?

- Не предполагам - възразил Иустин, - но със сигурност зная и се надявам на това без съмнение.

Рустик казал:

- Но да пристъпим към предстоящото ни дело: съберете се, и всички заедно принесете жертва на боговете.

На това Иустин възразил:

- Никой здравомислещ няма да поиска да се лиши от благочестието и да падне в заблуждение и беззаконие.

Рустик възразил:

- Ако не се подчините на нашите заповеди, то ще понесете мъки без всякаква милост.

Иустин отговорил:

- Наистина желаем да претърпим мъки за нашия Господ Иисус Христос и да се спасим, защото тези мъки ще ни изходатайстват спасение и дръзновение на Неговия страшен съд, пред който, по Божия заповед, ще застане целият свят.

Така казвали и другите мъченици, добавяйки:

- По-скоро изпълни намерението си; ние сме християни и няма да принесем жертва на идолите.

Като изслушал това, градоначалникът обявил присъдата:

- Нежелаещите да принесат жертва на боговете и да се покорят на царската заповед да бъдат бити с тояги и обезглавени, както повеляват римските закони.

Така светите мъченици, славещи Бога, били изведени на мястото за наказания, получили рани и посечени със секира, завършили страданията си в спасително изповядване. След това някои от верните тайно взели честните им тела и ги погребали на достойно място, по благодатта на нашия Господ Иисус Христос, на Когото слава во веки. Амин.

Тропарь мученикам Иустину Философу, другому

Иустину, и иже с ними

глас 4

Му́ченицы Твои́, Го́споди,/ во страда́ниих свои́х венцы́ прия́ша нетле́нныя от Тебе́, Бо́га на́шего:/ иму́ще бо кре́пость Твою́,/ мучи́телей низложи́ша,/ сокруши́ша и де́монов немощны́я де́рзости. / Тех моли́твами// спаси́ ду́ши на́ша.

Перевод: *Мученики Твои, Господи, / подвигом своим венцы нетленные получили от Тебя, Бога нашего; / ибо они, имея силу Твою, / мучителей низложили, / сокрушили и демонов немощные дерзости. / По молитвам их, Христе Боже, / спаси души наши.*

ЧЕТИ-МИНЕИТЪ

buditeli.info © 2017